

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.321/2011/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 21. napján megtartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

V É G Z É S T :

A csalás bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben *a Fővárosi Bíróság 15.B.1512/2008/33. számú ítéletét helybenhagyja* azzal, hogy a jövőben esetleg felmerülő bűnügyi költség megfizetésére kötelezést mellőzi.

A vádlott személyi igazolványának száma: A.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Bíróság a 2011. július 7. napján kihirdetett 15.B.1512/2008/33. számú ítéletével a vádlottat folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (Btk.318.§.(1)(6) bekezdés a/ pont) miatt 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte.

Kötelezte a jövőben esetleg felmerülő bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.812/2011/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat nem tartotta be maradéktalanul, felderítési kötelezettségének nem teljes mértékben tett eleget, ezért az ítéletet kisebb mértékben megalapozatlannak tartotta.

Álláspontja szerint azonban ez a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető.

Az okirati bizonyítékok fontosságát hangsúlyozta, és azt, hogy a vádlott személyi körülményeinek tisztázása is nagyobb körültekintést igényelt volna.

A tárgyalások során nem történt meg a vádlott erkölcsi bizonyítványának ismertetése, s a folyamatban lévő másik ügygel kapcsolatos adat is csak bemondás alapján került rögzítésre.

A tényállást alátámasztó egyéb okiratok tekintetében a bíróság csak a legszükségesebbeket ismertette, s azt a megoldást választotta, hogy az ügghöz kapcsolódó polgári ítéleteket tette a bizonyítás anyagává, ezekben van utalás ugyanis alapidokumentumokra.

Ugyanakkor az elkövetési érték tekintetében indokolt lett volna a nyomozati iratok 127-129. oldalán található összesítő ismertetése, mivel a 2011. január 12-i főügyészégi átirat összeget nem, csak utalást tartalmaz, s a tényállásban szereplő kárösszeg a hivatkozott ítéletek alapján sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen mérlegelte, hogy a vádlott mind a Kft1., mind pedig a Bank képviselőit megtévesztette, s a magatartásával a Kft1-nek a tényállásban írt összegű kárt okozta.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget téve számot adott arról, hogy a vádlotti védekezést miért nem tartotta elfogadhatónak, s tényállást milyen bizonyítékokra alapította.

A bűnösségre levont következtetést, és a cselekmény minősítését törvényesnek tartotta.

A bűnösségi körülmények felsorolása véleménye szerint hiányos, enyhítő körülmény az is, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásához járul hozzá.

A törvényi minimumban kiszabott, és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést megfelelőnek tartotta.

Indítványozta az ügyben tárgyalás kitűzését, és azon az indítványozott iratok ismertetését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének - a bűnösségi körülmények kiegészítésével - helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezését írásban részletesen megindokolta, melyben a fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn.

Elsődlegesen a megalapozatlanság kiküszöbölésével a tényállás helyesbítését, és ez alapján a vádlott felmentését, másodsorban megalapozatlanság miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

A 2002. november 28. szerződéssel kapcsolatban azt fejtette ki, hogy bár jogilag a polgári ügyben eljáró bíróságok megállapították, hogy ez az okirat ténylegesen is

engedményezési szerződésnek minősül, de a jogilag képzetlen vádlott ennek ellenére jóhiszeműen lehetett abban a feltevésben, hogy ezt az engedményezési szerződést a felek csak azért kötötték meg, hogy a Kft1. hitelt vehessen fel a bankjától, ahogy azt a szerződés 5. pontja tartalmazza is.

Ezt követően felsorolta azokat az érveit, amelyek alapján véleménye szerint nem engedményezési szerződésről volt szó:

Az engedményezési szerződés nem tartalmazott konkrét összeget. Nem volt fennálló követelés, hiszen a szállítások még meg sem kezdődtek, így nem is volt mit engedményezni.

Nem tartalmazta azt sem, hogy a szerződést a Kft2-nek kellene bemutatni a kötelezettnek.

A Kft.3. jogtanácsosában is kétségek merültek fel, hogy ilyen szerződés alapján teljesíthető lett volna kifizetés.

Mivel a vádlott a fentiek alapján joggal hihette, hogy nem történt engedményezés, így a 2002. december 18. faktorálási szerződés megkötésekor nem kellett közölnie a korábbi szerződés tényét.

Ha tudta volna, hogy joghatályos a Kft1-vel kötött engedményezési szerződés, a vádlotti magatartás akkor is csak szerződésszegésnek minősülne, mivel 2002. november 28-án nem volt megtévesztési szándéka.

Álláspontja szerint nincs bizonyítva, hogy a vádlottnak a 2002. november 28.-ai szerződés megkötésekor megtévesztési szándéka lett volna.

A Kft1. képviselői nem azért nem mutatták be a szerződést a Kft3-nak, mert erre a vádlott kérte őket, hanem azért, mert azt várták, hogy a vádlott értesítse őket a faktorálásáról.

Iratellenesnek tartotta az ítélet azon megállapítását, hogy a Kft1. azzal a korábban kialakult megoldással járult hozzá a Kft2-vel való szállítási szerződés megkötéséhez, hogy azzal egyidejűleg egy engedményezési szerződés megkötésére is sor kerül, mivel nem is volt közöttük szállítási szerződés, és ezt az állítólagos feltételt a Kft1. képviselői sem szóban, sem írásban nem szabták.

Téves ténymegállapításnak tartotta azt is, hogy a Kft1. képviselői azért nem nyújtották be az engedményezési szerződést a Kft3-nak, mert - többek között - erre a vádlott őket kifejezetten kérte.

Ezzel szemben szerinte ez azért nem történt meg, mert a Kft1. sem tekintette a szerződést érvényesnek.

A tanú1, tanú2 és a tanú3 tanúk is akként vallottak, hogy azért nem nyújtották be a szerződést, mert várták, hogy a vádlott megkösse a faktorszerződést, mivel így hamarabb megkapták volna az áru ellenértékét.

A Kft2. átutalással, készpénzben, egyéb engedményezési szerződésekkel (a Kft3.) a szállított áruk értékét meghaladó összeget fizetett a Kft1-nek. Ez is bizonyítja, hogy nem volt megtévesztési szándéka.

Ezt a megállapítását alátámasztva látta a polgári ügyben beszerzett kiegészítő szakértői véleménnyel.

Megalapozatlannak tartotta azt is, hogy a vádlott elhallgatta volna a Kft1. képviselői előtt, hogy megkötötte a faktorszerződést.

Ezt a 2003. január 14. emlékeztető szóhasználatával és nyelvi értelmezésével látta bizonyítva. Kiemelte a „szükséges volt” kifejezés használatát.

Ebből az állapítható meg ugyanis, hogy a vádlott a faktorálást közölte, és nem pusztán csak tárgyalásokra utalt.

Tévesnek tartotta, hogy a vádlott elhallgatta volna a Bank előtt a Kft1. javára történt engedményezést, hiszen a vádlott ezt a szerződést nem tartotta érvényesnek. Hivatkozott arra is, hogy a Bank megtévesztése nem volt a vád tárgya.

Tévesnek és iratellenesnek tartotta, hogy a Kft1. részére az átutalt 11.000.000 Ft-on kívül további fizetés nem történt. E körben is a polgári ügyben beszerzett kiegészítő szakértői véleményre hivatkozott.

Alaptalan és tényekkel is cáfolt bírói feltételezésnek minősítette, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy a Kft1. nem fog az áruk ellenértékéhez hozzájutni. Arra hivatkozott, hogy a vádbeli időszakban a Kft2. 318.404.610 Ft-ot fizetett a Kft1-nek, amely közel 70.000.000 Ft-al több mint amelyet a Kft3. a Kft2. által beszállított áruk ellenértékéért a Bank részére átutalt (241.855.168 Ft).

Kifogásolta azt is, hogy a bíróság nem említette ítéletében azt a tényt, hogy a vádlott 2003. január 27-én engedményezési szerződést kötött a sértettel 150.000.000 Ft-ra, a Kft3-tól befolyt ellenértékre.

A vádlotti védekezés ismertetését is tévesnek tartotta, mert a vádlott sohasem ismerte el, hogy csak a 2003. márciusi tüzeset előtt tájékoztatta volna a sértett képviselőit a faktorszerződésről, hiszen arról már kezdettől fogva tudtak.

A vádlott következetesen állította, hogy miután a Kft1. a saját bankjától nem tudott hitelt kapni, és mivel a Kft2-nek nem voltak meg a finanszírozáshoz szükséges pénzeszközei, kénytelen volt a Kft2-nek a Kft3-vel szembeni követelését a Bankkal faktoráltatni, melyről egyébként folyamatosan tájékoztatta a Kft1. képviselőit is.

Ez utóbbi állítását álláspontja szerint a tanú3 is megerősítette a polgári ügyben tett vallomásaiban, amikor azt vallotta, hogy a vádlott elvitte őt a Bankba és tárgyalt az ügyintézővel. Ezt a tárgyalást az emlékeztető előttre tette.

Utalt arra is, hogy tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk nem tekinthetők érdekteleknek, ezért vallomásukra nem alapozható tényállás.

Értékelte ezen tanúk nyilatkozatait is.

Tényekkel alá nem támasztott feltételezésnek tekintette azt a bírói érvelést is, hogy miért késlekedtek a sértett képviselői az engedményezési szerződés benyújtásával 4 hónapot, hogy ennek az lett volna az indoka, hogy a Kft1. be kívánt kerülni a Kft3. szállítói közé, ilyet ugyanis a tanúk nem mondtak.

Véleménye szerint a Kft1-t nem érte kár.

Ezt a polgári ügyben beszerzett kiegészítő szakértői vélemény megállapításával látta igazoltnak.

Ebből azt emelte ki, hogy 2003. évben 318.404.610 Ft-ot fizetett a Kft1-nek, míg ha a vádlott engedményezi a Kft3 árbevételét, akkor csak 241.000.000 Ft került volna átutalásra a Kft1-nek.

A Fellebbviteli Főügyészség átiratára is hivatkozott, mely szerint a kár összege az ítéletből nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványának helyt adva az ügyben tárgyalást tűzött ki, melynek során ismertetésre került a nyomozati iratok 1. kötet 127-129. oldalain lévő, a Kft1. által készített összesítő a Kft2. tartozásáról, amely összesen 76 értékelhető tételt tartalmazott, és amelynek igazolására a 76 db számla is becsatolásra került. A tartozás összege 156.883.282,9 Ft volt.

Ismertette a másodfokú bíróság a vádlott erkölcsi bizonyítványát is, melyből az volt megállapítható, hogy a vádlottal szemben a Monori Városi Ügyészség a B.3848/2007/1-I. számú, 2007. október 3. napján kelt vádiratával sikkasztás büntette (Btk.317.§.(1)(5) bekezdés a/ pont), és számvitel rendjének megsértése büntette (Btk.289.§.(1)(4) b/ pont) miatt emelt vádat.

A másodfokú bíróság rövid úton megállapította, hogy a büntetőeljárás jelenleg a Monori Városi Bíróságon 6.B.459/2007. számon folyamatban van.

Beszerzésre és ismertetésre került a fenti vádirat is.

A védő indítványára a másodfokú bíróság ismertette még az igazságügyi adó-járadék és könyvszakértőnek a Fővárosi Bíróság 8.G.40.143/2004. számú ügyében 2008. szeptember 26. napján adott kiegészítő könyvszakértői véleményének 2. számú mellékletét a Kft2. folyószámlájának 2003. évi nyitó-, záró-egyenlegéről és forgalmáról.

Védői indítványra ismertette a másodfokú bíróság a tanú2 nyomozati vallomásának két részletét (nyom. ir. 1. kötet 121. oldal utolsó bekezdése, és 123. oldal 1. és 5. bekezdései).

Ugyancsak ismertetésre került a 2003. január 14. napján készült Emlékeztető is (nyom. ir. 1. kötet 75. oldala).

A fentiek szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a védő az írásbeli beadványával egyező tartalommal tartotta meg perbeszédét, és tette meg indítványait.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője szintén az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően szólalt fel.

A sértett jelen lévő képviselője egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával. Előadta továbbá, hogy a vádlott cégével szemben már folyt eljárás, ahol a követelésüket a bíróság meg is állapította. Kijelentette, hogy a vádlottal szemben fenntartják a polgári jogi igényüket, és ha a büntetőjogi felelősségét megállapítják, azt érvényesíteni is fogják.

A vádlott felszólalásban a fellebbezését fenntartotta, csatlakozott a védője által elmondottakhoz, és kijelentette, hogy nem érzi bűnösnek magát. A cége telephelyén 2003. márciusában történt tüzesetre hivatkozott, melynek során jelentős mennyiségű áru semmisült meg, és arra, hogy ezért nem tudott a sértettnek fizetni.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Be.348.§.(1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta.

Nem indokolta viszont meg az ítéletében, hogy a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványokat - polgári peres iratok beszerzése és a szakértő meghallgatása - miért utasította el, holott erről a Be.260.§.(1) bekezdése, illetve a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontja alapján számot kellett volna adnia.

E körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy a polgári bíróság által hozott ítéletek és a kiegészítő szakértői vélemény az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt, és mint okirati bizonyíték ismertetésre került a tárgyaláson, így a védő bizonyítási indítványának teljesítése a másodfokú bíróság szerint is szükségtelen volt.

A bizonyítási indítvány elutasítása indokolásának elmaradása olyan relatív eljárási szabálysértés volt, amely nem befolyásolta a bűnösség megállapítását, a büntetés kiszabását.

Eljárási szabálysértést valósított meg az elsőfokú bíróság akkor is, amikor nem tette tárgyalás anyagává azt a kimutatást, amelyen a kár összezszerűségének meghatározása alapult, és akkor is, amikor nem ismertette a vádlott erkölcsi bizonyítványát.

Ezek az eljárási szabálysértések azonban a másodfokú tárgyalás keretében orvosolhatóak voltak a kérdéses okiratok ismertetésével.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és

összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályainak szem előtt tartásával, helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, az kis mértékben szorul kiegészítésre a tárgyaláson ismertetett okiratok alapján.

- Az 1. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát úgy pontosítja, hogy a vádlott ellen a Monori Városi Bíróságon 6.B.459/2007. számon sikkasztás büntette és számvitel rendjének megsértése büntette miatt van folyamatban büntetőeljárás.

- A 6. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott 2003. január 1-től 2003. április 18-ig összesen 76 db számla ellenértékét nem fizette ki.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, és a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A vádlott felmentését célzó fellebbezés az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozza, ami megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Ennek során számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket és milyen okból nem tartott elfogadhatónak.

A vádlott védekezése és a fellebbezés indokolása is alapvetően abból indult ki, hogy a vádlott és a Kft1. közötti megállapodás nem engedményezési szerződés volt, és hogy a megállapodás célja az volt, hogy a Kft1. forráshitelt vehessen fel a saját bankjától.

Ez elsőfokú bíróság az ítélete 13. oldal 5. bekezdésében cáfolta ezt a vádlotti védekezést, amely az alábbiakkal egészítendő ki, figyelemmel a fellebbezésben előadottakra:

A vádlott fenti állításait részben tanúvallomások, részben okirati bizonyítékok cáfolják.

A tanú1, Tanú2 és a tanú3 tanúk végig következetesen állították, hogy a korábbi jól bevált gyakorlatuknak megfelelően engedményezési szerződést kötöttek, amely biztosítékot jelentett a Kft2. fizetési nehézségei miatt.

Maga a vádlott is úgy nyilatkozott, hogy „ha az üzlet normálisan beindul, nem tudtam volna egyedül finanszírozni” (9. tjkv. 3. oldal 3. bekezdés).

A tanú4, aki a Kft3. jogi osztályán dolgozott, vallomása szerint, ha a Kft1. benyújtja ezt az engedményezési szerződést, akkor nekik teljesítettek volna.

A Kft3. olyannyira érvényesnek tekintette ezt az engedményezési szerződést, hogy a benyújtását követően leállították az utalást a Banknak, és megszüntették a kapcsolatot a Kft2-vel.

Ugyanakkor a vádlott tanú4 és tanú5 tanúk előtt írásban nem erősítette meg azt az általa az eljárás során állított tény, hogy a Kft1-vel kötött engedményezési szerződést nem tartotta érvényesnek.

A tanú6 is úgy nyilatkozott, hogy amikor a Kft1. és a Kft2. közötti szerződést meglátta, világossá vált számára, hogy ugyanazon követelés kétszer került engedményezésre.

A tanú7 is kettős engedményezésről tett említést a vallomásában.

A fenti tanúk vallomásából pedig levonható az a következtetés, hogy valamennyien a Kft1. és a Kft2. közötti szerződést érvényes engedményezési szerződésnek tekintették.

Az okirati bizonyítékok körében ki kell emelni a Fővárosi Bíróság 8.G.40.143/2004/144. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.505/2009/18. számú ítéleteit.

A bíróságok az előttük folyamatban lévő eljárásban a Ptk. vonatkozó szabályainak tükrében vizsgálták a szerződést és rögzítették, hogy a felek között nem pusztán szándéknyilatkozat, hanem érvényes engedményezési szerződés jött létre.

Az, hogy összességében nem került meghatározásra az engedményezett követelés, nem érintette a szerződés érvényességét, mivel nincs akadálya jövőbeni követelések engedményezésének. A felek között létrejött megállapodásból egyértelműen megállapítható volt, hogy mely követelésre és milyen terjedelemben vonatkozik az engedményezés (a 2003-as üzleti évre, és 1 milliárd Ft üzleti értékre, folyamatos áruszállításra - lásd Fővárosi Bíróság 8.G.40.143/2004/144. ítélet 29-30. oldalait).

A 2003. január 14-én készített emlékeztető a 2002. november 28-án kelt szerződés megerősítését jelentette, nemcsak a tartalmát, de a tárgyát illetően is. Ez az emlékeztető is - világosan megfogalmazva - engedményes és engedményező között jött létre.

Az a vádlotti védekezés sem foghat helyt, hogy mint jogban járatlan személy abban a meggyőződésben volt, hogy a 2002. november 28-án készült szerződésben nem engedményezésről volt szó. Az érintettek (Kft1. - Kft2.) éppen azért választották ezt a szerződéses konstrukciót, mert a Kft.3 üzletlanc vonatkozásában már zökkenőmentesen működött.

A felek közötti szerződési akarat nemcsak a szerződésben, illetve az emlékeztetőben használt kifejezésekből, de a magatartásukból is egyértelmű és világos volt. Ezt a Fővárosi Bíróság 8.G.40.143/2004. számú ítélete is így értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az engedményezési szerződéstől és annak érvényességétől elkülönül a szerződés 5. pontjában foglalt azon kitétel, hogy a Kft1. a szerződést hitel felvételéhez is felhasználja. A hitelfelvétel a Kft1. beszerzési

forrását bővítette volna, és ettől függetlenül állt fenn a követelésének érvényesítésére irányuló szándéka.

Egyebekben a tanúk - tanú1, tanú2 és tanú3 - szerint a hitel felvételére végülis nem került sor, és erre utaló adat az iratoknál sem lelhető fel.

A faktoring szerződés megkötésével kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőket látja szükségesnek kiemelni:

A tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok egyértelműen cáfolták azt a vádlotti védekezést, hogy tényként közölte volna a Kft1. képviselőivel a 2002. december 18-i faktoring szerződés megkötését.

A tanú1, a tanú2 és a tanú3 tanúk határozottan állították, hogy a vádlott velük ezt a tényt nem közölte, hiszen éppen ezért került sor a 2003. január 14-i emlékeztető elkészítésére.

Téves az a védelmi álláspont, hogy ebből az emlékeztetőből múlt idő lenne kiolvasható, mert a védő által hivatkozott szövegrész alatt az emlékeztető éppen azt tartalmazza, hogy a vádlott a közeljövőben fog faktoring szerződést kötni a Bankkal. Ez pedig teljesen egyértelműen a tanúk vallomását támasztja alá abban a kérdésben is, hogy a vádlott csak hitegette őket, folyamatban lévő és hamarosan beteljesülő szerződéskötésre utalt.

A vádlotti védekezést további két körülmény is cáfolta:

Először is az emlékeztető szerint a vádlott cége vállalta, hogy a faktoring szerződés aláírásával egyidejűleg értesíti a bankot, hogy a Kft2. részére fizetendő összegeket a Kft1-nek teljesítse.

Ilyen irányú bejelentés az iratok között nem található, de a tanúk vallomása sem tartalmazott erre vonatkozóan adatot.

A tanú7 szerint egyébként nem lett volna jogi akadálya ilyen háromoldalú megállapodásnak.

Másodszor a vádlott nemcsak a 2002. december 18-án megkötött faktoring szerződést hallgatta el, de a faktorkeret 2003. február 19-i felemeléséről sem tájékoztatta a Kft1. képviselőit.

Ehhez a kérdéskörhöz kapcsolódik, hogy a Kft1. miért csak 2003. március 26. napján nyújtotta be az engedményezési szerződést a Kft3-nak.

Ennek oka abban jelölhető meg - ahogy azt az elsőfokú bíróság is rögzítette - hogy egyrészt elhitték a vádlotti előadást a hamarosan megkötendő faktoring szerződésről, másrészt - a vádlott kérésének is engedve - számukra kedvezőbb megoldás lett volna, ha a faktoring szerződés alapján a Bank közvetlenül a részükre fizet, hiszen így nyilvánvalóan előbb hozzájuthattak volna az általuk szállított áruk ellenértékéhez.

Ez az érvelés a másodfokú bíróság álláspontja szerint is elfogadható.

Mindezek alapján törvényesen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a kettős engedményezéssel kívánt olyan pénzeszközökhöz jutni, ami a Kft1-t illette volna meg.

Az elsőfokú bíróság által adott részletes és színvonalas indokolás néhány apró elírását szükséges volt pontosítani.

Így a 8. oldal 3. bekezdés alulról 4. mondata helyesen úgy hangzik, hogy a vádlott a faktor szerződés megkötésekor a Bankra engedményezte a korábban már engedményezett követelést.

A 14. oldal 1. bekezdésében az évszám helyesen 2003.

Ugyanezen oldal 4. bekezdésében helyesen a 2002. novemberi engedményezési szerződésről van szó.

Ami az okozott kárt illeti, a másodfokú íráság ebben a kérdésben sem osztotta a védői álláspontot.

A tanú1 és a tanú3. tanúk egyezően vallották, hogy a két cég között folyószámla-egyeztetés történt. A könyvelésük pontosan nyomon követte, hogy milyen összegű követelésük áll fenn az egyes szállítások kapcsán, és melyik áruházlánctól, milyen összeg folyt be az engedményezési szerződés kapcsán.

Az iratokból megállapítható, hogy a Kft2. és a Kft3. között összesen 184 db számla került kiállításra, és mindegyiken szerepel, hogy az összeg a Bank számára lett engedményezve, és azt oda kell átutalni (nyom. ir. 4. kötet, 1645-2011. oldalai).

A Bank összesen 292.471.979 Ft-ot utalt át a Kft2. számlájára (nyom. ir. 4. kötet, 2057. oldal, Banki tájékoztató). A Kft3. pedig 241.855.168 Ft-ot utalt át a Bank számlájára (nyom. ir. V. kötet, 2293-2295. oldalai, összesítő a Kft3. kifizetéseiről).

Megállapítható továbbá, hogy a vádlott 2003. januárja és májusa közötti időszakban részben saját maga, részben tanú8, tanú9 és tanú10 útján összesen 283.248.000 Ft-ot vett fel a Banknál vezetett számlájáról, és ebből csak 11 millió Ft-ot utalt át a Kft1. részére.

Figyelembe véve a tanúk vallomását, az okirati bizonyítékokat, ezen belül a nyomozati iratok 127-129. oldalain lévő kifizetetlen 76 db számla ellenértékét, a polgári perben benyújtott kiegészítő szakértői véleményt, mely szerint a Kft2. tartozásának összege 161.707.465 Ft volt a 2003. december 31. állapot szerint, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokkal összhangban, helyesen állapította meg a vádlott által okozott kárt 156.883.283 Ft-ban.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi érvelést sem, hogy a vádlott 2003. évben a fennálló tartozásánál 97.199.886 Ft-al nagyobb összeget fizetett volna a Kft1-nek, mert ez a védői számítás csak 2003. január 1-én fennálló 258.907.351 Ft-os összegből, és a 2003. december 31-én nyilvántartott 161.707.465 Ft-ból indul ki, és figyelmen kívül hagyja azt a körülményt, hogy a Kft1. részéről 2003. évben is folyamatosan volt szállítás, mely számlák csak kis mértékben kerültek

kiegyenlítésre. Ekként tehát a vádlott a 76 db, 2003-ban kiállított számla ki nem fizetésével a sértettnek a tényállásban meghatározott összegben kárt okozott.

A vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottanak látta, mivel a feltárt bizonyítékok olyan egymásra épülő, zárt logikai láncolatot alkotnak, amelyek mind egy irányba, a vádlott bűnösségének irányába hatnak, és kizárják a másképp történés lehetőségét is.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és törvényes a bűncselekmény minősítése is.

Helyesen állapította meg az ítélet 16. oldal 1. bekezdésében, hogy a vádlott a Kft1-t is megtévesztette, amikor a faktoring szerződés megkötésére hivatkozással rávette arra, hogy az engedményezési szerződést ne nyújtsák be, és ezt a tévedésüket fenntartotta hosszabb időn keresztül.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által az ítélet 15. oldal 4-8. bekezdéseiben adott jogi indokolással is.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság jórészt helyesen sorolta fel, az csak annyiban szorul pontosításra, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Az elsőfokú bíróság a feltárt bűnösségi körülményeket súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte, az általa kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés szükséges a büntetési célok eléréséhez, az arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával.

Ezért a büntetés enyhítésére sem látott törvényes lehetőséget a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság egyéb járulékos kérdésekben hozott döntéseit megvizsgálva a másodfokú bíróság megállapította, hogy a jövőben esetleg felmerülő bűnügyi költség viselésére kötelezés idő előtti, és szükségtelen, így azt mellőzni kellett.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság 15.B.1512/2008/33. számú ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Elmaradt a vádlott személyi igazolvány számának feltüntetése az ítélet rendelkező részében a személyi adatoknál, holott az a Be.258.§.(2) b/ pontja, illetve a Be.117.§.(1) bekezdése alapján kötelező lett volna, ezért azt pótlólag kellett rögzítenie a másodfokú bíróságnak.

Budapest, 2012. év március hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.321/2011/7. számú végzése folytán a Fővárosi Bíróság 15.B.1512/2008/33. számú ítélete 2012. év március hó 21. napján jogerőre emelkedett és a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. év március hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő